

F. t. l. om ændr. i søloven.

dende sølovs regel om, at førelsen af samtlige skibsbøger sker under skibsførerens tilsyn.

§ 61. Svarer til udkastets § 32.

§ 62. Svarer til udkastets § 31. I sidste punktum har man dog for at opnå fuld overensstemmelse med de øvrige nordiske lovforslag ændret „fare“ til „alvorlig fare“.

§ 63. Svarer til udkastets §§ 27-28, bortset fra at man i stk. 2 i overensstemmelse med de øvrige nordiske lovforslag har udeladt den i udkastets § 27, stk. 2, indeholdte passus „selv om der er lods om bord“, der må anses for overflødig.

§ 64. Svarer til udkastets § 33, stk. 1, 2 og 4. I stk. 1 har man i overensstemmelse med nyere lovsprog ændret „retshandler“ til „aftaler“.

§ 65. Svarer til udkastets § 33, stk. 3.

§§ 66-70. Svarer til udkastets §§ 35-38 og 34.

Til 3.

Den gældende sølovs § 113, stk. 1, 2. pkt., bestemmer, at bortfragteren ikke er berettiget til at tilbageholde gods for havaribidrag, der endnu ikke er fastsat, såfremt modtageren stiller sikkerhed. For at opnå fuld overensstemmelse med den tilsvarende regel i det ændrede havarikapitel § 215 foreslås det at erstatte den nævnte bestemmelse i § 113 med en henvisning til § 215.

Til 4.

Den foreslåede affattelse af § 150, stk. 2, der bortset fra redaktionelle ændringer svarer til udvalgets udkast, er en følge af den i § 229, stk. 1, foreslåede nye regel om forlods dækning af bjærgelønnen af udgifter til brændsel, hyre og kost, der er påløbet i anledning af bjærgningen. Der henvises til udvalgets bemærkninger til denne paragraf i lovudkastet (bilag 3).

Til 5.

Den foreslåede affattelse af syvende kapitel: Om havari følger med enkelte redaktionelle ændringer udvalgets udkast, og der kan i det hele henvises til udvalgets bemærkninger til lovudkastet, der er optrykt som bilag 2.

Det skal i forbindelse med udvalgets bemærkninger til § 211 anføres, at der under de stedfundne forhandlinger mellem de nordiske ministerier er

tilvejebragt en nøjere overensstemmelse mellem de fire lovudkast, idet de norske, svenske og finske udkast nu ligesom det danske direkte henviser til York-Antwerpen-reglerne af 1950. Samtidig er den i de svenske og finske komitéudkast foreslåede definition af havaribegrebet udgået af de senest foreliggende lovudkast.

Som det fremgår af udvalgets bemærkninger til § 212 lykkedes det ikke at nå til enighed hverken under de nordiske forhandlinger eller inden for det danske udvalg med hensyn til reglen om, på hvilket sted beregning og fordeling af tabet ved almindeligt havari skal foretages.

Et flertal inden for udvalget har foreslået, at man i hvert fald for så vidt angår hele ladninger fastholder reglen i den gældende sølovs § 213, hvorefter dispache, når ikke andet er aftalt, skal ske på det sted, hvor skib og ladning skilles. Hvis losning sker flere steder, foreslår flertallet, at opgørelsen skal foretages på det af stederne, som rederen bestemmer. Et mindretal inden for udvalget har i overensstemmelse med de svenske og finske komitéudkast foreslået, at havariopgøret i alle tilfælde skal ske på det sted, som rederen bestemmer. Idet henvises til den i udvalgets bemærkninger til § 212 (bilag 2) givne redegørelse vedrørende dette spørgsmål, og idet bemærkes, at der under lovforslagets forberedelse dels fra rederside, dels i en udtalelse fra Sø- og Handelsretten er givet udtryk for tilslutning til mindretalsforslaget, har man under hensyn til, at det drejer sig om en deklaratorisk regel, og idet man lægger vægt på at opnå den størst mulige overensstemmelse med de øvrige nordiske forslag, ment at burde følge mindretallets opfattelse, og det foreslås derfor, at reglen affattes således, at havariopgøret, når ikke andet er aftalt, skal ske på det sted, som rederen bestemmer.

Til 6 og 7.

Der henvises til den i udvalgets bemærkninger (bilag 3) givne begrundelse for at ændre udtrykket „nød“ til „fare“, hvor det forekommer i §§ 224 og 227.

Ifølge § 224, stk. 5, fastsættes bjærgelønnens størrelse af retten, hvis parterne ikke kan enes. Bestemmelsen synes at kunne give anledning til tvivl, idet det ikke klart fremgår, om det er meningen, at spørgsmålet om bjærgelønnens størrelse skal kunne indbringes for retten på anden måde end ved et sædvanligt søgsmål, jfr. herved retsafgiftslovens § 13, stk. 6, der indeholder en særlig regel om afgift for rettens fastsættelse af bjærgeløn i henhold til sølovens § 224 „såfremt egentlig retssag ikke er